

Sophie Jordan

Firelight

Kracht van de onyx

Blossom
BOOKS

I

De hitte laat op in mijn longen terwijl ik om het busje heen loop. Ik kijk naar binnen. Het donkere interieur doet denken aan een ander busje, niet lang geleden. Nu is het nog leeg, maar binnenkort zal ik daar liggen. In mijn eentje. Mijn ogen beginnen te branden, zo hard staar ik naar de plek waar ik straks word opgesloten, en ik knipper snel. Ik heb hier zelf voor gekozen, hou ik mezelf voor.

‘Je hoeft het niet te doen,’ zegt Will. Hij pakt mijn hand en strijkt met zijn vingers over de binnenkant van mijn pols. Mijn hart begint weer te kloppen en opeens weet ik weer hoe ik moet ademen. Als hij bij me is, wordt alles altijd makkelijker. Dan is het vol te houden.

Zelfs dit.

Ik knik, ondanks de angst die als een gloeiende pook in mijn binnenste wordt rondgedraaid.

Het kost me enorm veel moeite om mijn hand los te trekken uit de zijne en de deur van het busje te pakken. ‘Ja, dat moet ik wel.’

‘We kunnen een ander plan verzinnen...’

‘Nee. Dit gaat werken.’ Het is mijn eigen idee. Natuurlijk geloof ik

erin. Ik heb hen allemaal overgehaald, hun protesten net zo lang tegen-
gesproken tot ze het ermee eens waren. Will. Cassian. Tamra. We zijn
al zo ver gekomen. Mijn zus hebben we een paar kilometer terug ach-
tergelaten, waar ze goed verborgen wacht tot Will en Cassian haar ko-
men halen.

Wills gezicht verstrakt, waardoor hij er ouder en vermoeid uitziet.
Maar nog steeds hartverscheurend mooi. Ik knipper en leg mijn vin-
gers tegen zijn wang, over zijn hoekige, ongeschoren kaak. 'Het komt
allemaal goed,' stel ik hem gerust. 'We moeten ons gewoon aan het plan
houden.'

'Doe alsjeblieft niks stoms als je daarbinnen bent... probeer niet de
held uit te hangen...'

Ik druk mijn vingers tegen zijn mond om hem te laten zwijgen en
geniet van het gevoel van zijn stevige, koele lippen. Zijn ogen wor-
den zachter, met die gouden, bruine en groene tinten, als een bos in de
herfst. Ik voel hoe iets in mijn borst zich opent, zoals altijd wanneer hij
me op die manier aankijkt.

Ik adem diep in en kijk naar Cassian, aarzelend, omdat hij ons kan
zien. Maar hij staart naar de bosrand, terwijl hij met één voet in de
grond staat te schoppen. Toch kan ik hem voelen, door de verbonden-
heid die er tussen ons is. We zijn ons bewust van elkaar. Hij probeert
om Will en mij wat ruimte te geven, maar ik voel hoe hij zijn best moet
doen om niet naar ons te kijken... hoe hij vecht om de irritatie die door
hem heen kronkelt te verbergen.

Ik wacht tot hij mijn kant op kijkt. Misschien dwing ik hem zelfs
om dat te doen, ik weet het niet. Dit hele verbondenheidsge-doe is nog
nieuw voor me. Als hij me uiteindelijk aankijkt, knik ik naar hem. Hij
geeft een knikje terug.

Ik maak een rondje met mijn vinger en zeg zo luid dat het duidelijk is dat ik het tegen hen allebei heb: ‘Draai je even om.’

Er speelt een glimlachje om Wills mond, maar hij gehoorzaamt. Cassian ook. Als ze met hun ruggen naar me toe staan, kleed ik me uit. Ik concentreer me op mijn bewegingen, die allemaal even doelgericht zijn: schoenen uittrekken, uit mijn spijkerbroek stappen. Ik vouw de kleren netjes op en leg ze zorgvuldig op een stapeltje, alsof dat van groot belang is. Maar waarschijnlijk ben ik de boel aan het rekken.

Ik sta naakt rechtop en staar naar Wills rug. Het zachte, grijze katoen spant strak over zijn sterke schouderbladen. Ik voel hoe de lucht langs me heen strijkt en de zon mijn huid verwarmt. Nu is het de bedoeling dat ik in het busje klim en de deuren sluit. Nu gaan we op weg naar het hol van de leeuw. Waar ze mij zullen achterlaten. Helemaal alleen – op mijn eigen verzoek. En als het fout gaat... Die gedachte schud ik van me af. Niet aan denken.

Toch voelt mijn keel strak aan. Opeens vind ik het niet meer zo belangrijk om preuts te zijn. Ik pak Will bij zijn schouder, dwing hem zich om te draaien en druk mijn lippen op de zijne in een zoen die voelt als een afscheidszoen. Ik leg alles erin, al mijn herinneringen aan ons tweeën. Alles wat we samen hebben meegemaakt. Onze tijd in Chaparral. Zijn familie – jagers – die me wilden doden. Hoe we Miram kwijtraakten. Corbin, die hem probeerde te vermoorden...

Hij slaat zijn armen om me heen. Ik zoen hem tot ik voel hoe het vertrouwde brandende gevoel in mijn binnenste opgloeit en omhoog kruipt door mijn luchtpijp. Met een verhit gezicht maak ik me van hem los. Hijgend, en hunkerend naar meer.

En naakt.

Wills blik glijdt over me heen, omlaag en dan weer naar boven. Hij

mist niets. Zijn borst komt omhoog als hij diep inademt. Mijn wangen gloeien, maar ik blijf staan. Brandende emoties flitsen in zijn goudbruine ogen. Ik weet dat ik moet vertrekken. Ik moet nu gaan, anders doe ik het nooit meer.

Ik spring in het busje en pak de deurgreep vast.

Bij het geluid van zijn stem stop ik. 'Wacht.'

Ik gluur naar buiten, naar hem.

'Je moet nog manifesteren.' Hij houdt de touwen omhoog.

'O ja.' Hoe kon ik dat nou vergeten? We moeten dit goed doen. Het aas uitzetten.

Ik stap weer naar buiten. Daar dwing ik mezelf te veranderen. Door alle emoties die door mijn lichaam gieren en de reactie op Will die nog natintelt in mijn lijf, duurt het niet lang. Ik manifesteer snel, mijn huid trekt strak en mijn vleugels komen naar buiten met een zacht ruisend geluid.

Will blijft nog even vol bewondering naar me kijken. Ik smelt helemaal als ik die blik zie. Dat hij zo waardierend naar me kan kijken als ik mijn draki-vorm heb aangenomen. Net als de eerste keer dat hij me zag. Alsof ik prachtig ben en niet een of ander schepsel waar zijn familie op jaagt. Het helpt geweldig om mijn zelfvertrouwen op te krikken nu ik op het punt sta de boemannen te ontmoeten waar ik mijn hele jeugd bang voor ben gemaakt: de enkro's. Zij zijn het die de jagers op ons afsturen. Nu zal ik eindelijk hun gezichten leren kennen. Beverig adem ik in.

Will bindt snel maar voorzichtig mijn polsen samen, en daarna ook mijn vleugels. Hij kijkt me niet aan terwijl hij daarmee bezig is, alsof hij het niet kan verdragen dit te doen.

Ik voel de verandering in Cassian als hij zich omdraait. De twijfel straalt van hem af, nu ik recht voor zijn neus word vastgebonden als

een gevangene. Will helpt me om in het busje te klimmen, en nu kijkt hij op naar mijn gezicht. Ik glimlach naar hem. Zwakjes en nogal geforceerd, daarom laat ik de glimlach wegsterven en probeer met mijn blik de boodschap over te brengen. *Dit is goed.*

Dan draai ik me om en ga met mijn rug naar hem toe zitten, zodat hij mijn gezicht niet meer kan zien.

Zodat ik *zijn* gezicht niet meer kan zien en niet ga terugkrabbelen.

Ik voel dat hij aarzelend achter me staat te wachten, en ik voel ook de knagende bezorgdheid die van Cassian afstraalt. Maar ik kijk niet achterom. Niet naar de een en niet naar de ander. Ik kan het niet. Ik ben bang dat ik instort als ik dat doe, en verander in het kleine meisje dat lag te trillen onder haar dekbed terwijl Az in het donker fluisterend vertelde over enkro's en de vreselijke dingen die ze de gevangen draki's aandeden. We hebben geen idee of die verhalen kloppen, omdat geen van die draki's ooit is teruggekomen.

Uiteindelijk duwt Will de deuren dicht en sluit me op. Ik draai me om. Even leg ik mijn trillende handen tegen het koude metaal, alsof ik hem op de een of andere manier kan bereiken en voelen aan de andere kant. Hem. Niet Cassian.

Een paar tellen later worden de portieren dichtgeslagen als Will en Cassian voorin gaan zitten. Dan zijn we op weg. Het busje maakt aan alle kanten herrie. Ik zoek een plaatsje om te gaan zitten op de smerige vloer en druk mijn armen stevig tegen me aan; mijn maag zit helemaal in de knoop.

Ik adem diep in en uit terwijl ik de tijd uitzit tot het busje stopt en het eindelijk zal beginnen: het gevecht waar ik al mijn hele leven op ben voorbereid.

Tijdens de hobbelige rit verdwijnt mijn moed beetje bij beetje. Het

komt me allemaal zo bekend voor, dat ik mezelf begin af te vragen of ik wel helemaal goed bij mijn hoofd ben dat ik dit opnieuw onderga, en nog wel vrijwillig. Ik krijg last van claustrofobie hier, achter in dit busje. Het is benauwd. Er is te weinig ruimte en ik ben beperkt in mijn bewegingen. Vastgebonden, net als in mijn ergste nachtmerries. Mijn gedachten blijven hangen bij de herinnering aan de vorige keer dat ik gevangen zat in net zo'n busje als dit. De vorige keer...

Uiteindelijk is dat de reden dat ik hier nu ben.

Ik neem kleine teugjes lucht en vecht om zelfbeheersing. Deze keer bepaal ik wat er gebeurt. Met een zwaai van mijn hoofd schud ik de warrige haarlokken uit mijn gezicht en ik probeer mijn evenwicht te bewaren als we een bocht omgaan.

In mijn hoofd maak ik een lijstje van alle verschillen met de eerste keer, om mijn zenuwen tot bedaren te brengen. Deze keer vertrouw ik mijn begeleiders. Zij zorgen voor rugdekking. Nu weet ik waar we naartoe gaan – ik heb onze bestemming gezien. En deze keer ben ik niet gewond. Althans, niet lichamelijk. Maar ik ben wel alleen. Zonder Miram.

We doen dit voor Miram – we willen haar redden. Maar eerlijk gezegd is dat maar een deel van de reden waarom ik hier ben. Voor mij is dit groter geworden, belangrijker. Een zoektocht naar de waarheid. Will weet dat. Volgens mij heeft Tamra het niet in de gaten, en zelfs Cassian niet, maar Will weet dat ik antwoorden wil vinden. Dat ik mijn vader wil vinden.

Het busje mindert vaart en komt tot stilstand. Ik hou mijn adem in. De lucht komt in pufjes over mijn lippen en vormt wolkjes. Dat doe ik niet met opzet. Ik kan er niets aan doen – zo ben ik nu eenmaal: een wezen dat vuur spuwt. Op dit moment ben ik overgeleverd aan mijn emoties en dan kan ik niet anders.

Angst. Woede. Twijfel. Hield ik mezelf voor de gek toen ik beweerde dat dit zou werken? Maakte ik mezelf maar wat wijs? De gedachten komen in me omhoog in een wolk van as en kool, klaar om los te barsten in vlammen en vuur.

Ik hoor stemmen van buiten de metalen doos waar ik in zit. Nog even, dan ben ik alleen tussen de enkro's. Precies zoals de bedoeling was. Ik wacht; mijn spieren staan strak en trillen onder mijn draki-huid. Mijn vleugels trekken aan de touwen waarmee ze vastgebonden zijn. Will heeft goed werk geleverd; ik zou mezelf niet kunnen bevrijden als ik dat wilde. Maar dat wil ik niet. Dat is niet het plan. Het plan is dat ik me voordoe als een geloofwaardige gevangene.

Even denk ik aan mijn zus, die in haar eentje in een motelkamer zit te wachten tot de jongens terugkomen. Ze lachte naar me toen we afscheid namen, maar de glimlach bereikte haar ogen niet. Hij kwam niet uit haar hart. Haar ijzige ogen waren vochtig en ik weet zeker dat ze in huilen is uitgebarsten zodra we waren vertrokken.

Tamra was al meteen toen ik het voorstelde tegen dit hele plan. Zelfs nadat ik Will en Cassian had omgepraat, bleef zij bezwaar maken. Als ik voel hoe het touw zich in mijn huid dringt en mijn bloedsomloop afsnijdt, schuif ik alle gedachten aan Tamra en mijn groeiende bezorgdheid opzij. Met hernieuwde vastberadenheid richt ik mijn blik op de deuren van het busje en wacht. Er klinken stemmen en ik verbeeld me dat ik het gedempte geluid van Wills stem herken. Of misschien is het alleen dat ik die zo ontzettend graag zou willen horen.

Cassian is er. Hem hoeft ik niet te horen om dat te weten. Ik kan hem voelen terwijl ik daar in het halfdonker lig te wachten. Zijn woede raakt me als een vuistslag, snel en hard. Hij staat nu oog in oog met ze, dat kan niet anders. Ik laat mijn adem sissend ontsnappen tussen mijn

opeengeklemd tanden door. Zijn razernij hult me in een kou die tot diep in mijn botten doordringt.

Om die te bestrijden zoek ik in mezelf naar mijn eigen kracht. De hitte bouwt zich binnen in me op en baant zich smeulend een weg omhoog, door mijn luchtpijp, om het op te nemen tegen Cassians ijzige woede.

Er klinkt gerammel en het geluid van metaal dat over metaal schraapt. Ik kijk strak voor me uit naar de deur, als die plotseling opengaat.

Het licht stroomt mijn metalen kooi binnen en ik til mijn samengebonden handen op om mijn ogen te beschermen. Tussen de spleetjes van mijn vingers door zie ik Will, die er ontspannen bij staat om geen argwaan te wekken. Aan de buitenkant tenminste. Er beweegt een spiertje op zijn kaak, waardoor ik weet hoe gespannen hij is terwijl hij een handgebaar in mijn richting maakt. 'Nou jongens, dat is ze...'

Cassian staat een stukje achter hem met een paar figuren in laboratoriumjassen, die me onderzoekend bekijken. Enkro's. Het is een schokkend beeld. Dit had ik niet verwacht.

Cassian. Die daar midden tussen hen in staat. Het is wel ironisch. Ik krijg de stomme neiging om te giechelen.

Ik dwing mezelf om op mijn omgeving te letten. Het busje is achteruit door een soort garagedeur gereden. Voor me ligt een lange, witte gang, met aan het eind één enkele stalen deur. Geen mogelijkheid om te ontsnappen naar de buitenwereld, naar de lucht. Dat is trouwens ook niet de bedoeling. Nog niet tenminste.

Een van de laboratoriumjassen doet een stap naar voren. In zijn hand heeft hij een vangstok, met aan het eind een lus. Voor ik in de gaten heb wat hij van plan is, heeft hij die al als een lasso om mijn handen laten glijden en stevig vastgetrokken. Met een harde ruk sleurt hij me uit het

busje. Ik vang nog net een glimp op van zijn vastberaden ogen, die zo lichtblauw zijn dat ze haast kleurloos lijken, voor ik uit het busje val en hard op de koude vloer terechtkom.

Ik val hard op mijn schouder en slaak een kreet van pijn – terwijl ik me er nog steeds over verbaas dat deze mannen zo normaal lijken in hun laboratoriumjassen. Ze zien eruit als dokters of onderzoekers en niet als de geheimzinnige dreiging waar ik mijn leven lang al bang voor ben.

Weer voel ik een golf van Cassians woede over me heen spoelen. Huiverend probeer ik die van me af te schudden. Het maakt me zwak en ik krijg de neiging om te vechten, aan die enkro's te onthullen wat ik ben. En dat mag niet.

Will maakt een geluid. Iets tussen steunen en grommen in. Ik kijk op en vang zijn blik. Hij staat daar met gebalde vuisten en heeft zichzelf maar net in bedwang. Ik schud vrijwel onmerkbaar mijn hoofd, in de hoop dat ik zo duidelijk kan maken dat hij zichzelf onder controle moet houden.

Ze moeten vertrekken. Ik weet dat dit voor hen allebei een nachtmerrie is en ik kan niet het risico nemen dat een van hen laat merken dat ze zich druk maken over de manier waarop ik behandeld word.

‘Opstaan! Schiet op!’ De man geeft een ruk aan de vangstok en de lus snijdt zo diep in mijn polsen dat ik vrees dat ik mijn handen kwijtraak als ik niet snel in beweging kom.

Boos kijk ik hem aan, en ik schrik van het gebrek aan gevoel in die bleekblauwe ogen. Er is helemaal niets – ook niet de emoties die ik verwacht had. Geen venijn, geen kwaadaardigheid. Het kan hem gewoon niets schelen. Hij denkt dat hij iets goeds doet. Intussen blijft Cassians razernij door me heen wervelen.

‘Kijk wat ze doet!’ roept een van de laboratoriumjassen.

Ik kom haast in de verleiding om omlaag te kijken, naar mezelf, om te zien wat hij bedoelt.

Een paar snelle, paniekerige bewegingen en dan is mijn mond dichtgeplakt met duct-tape voor ik zelfs maar de tijd heb om te reageren. Waarschijnlijk weten ze genoeg om te herkennen wat ik ben. Wat ik kan.

De laboratoriumjas stapt achteruit. ‘Zo. Dat is voorlopig wel genoeg, tot ze door de molen is gehaald. Die zal voorlopig niemand in lichterveld zetten.’

Ik kreun gesmoord. Wild kijk ik om me heen, op zoek naar Will, omdat ik hem nog één keer wil zien voor ik word meegenomen en ‘door de molen gehaald’.

Nog zo’n harde ruk en ik krabbel overeind. Ik word hard vooruitgetrokken door de gang, langs de anderen. Kooilampen zetten alles in een genadeloos geel licht.

Ik moet wel verder lopen, en Will en Cassian verdwijnen uit mijn gezichtsveld.

Maar Cassians angst en frustratie bereiken me nog wel. De ijzige kou van zijn emoties spoelt over me heen. Ik kijk over mijn schouder om nog een laatste blik op hen te werpen.

Cassian staat me roerloos als een standbeeld na te staren. Will praat met een van de laboratoriumjassen. Zijn blik glijdt even in mijn richting en dan weer een andere kant op. Hij ziet erg bleek en wrijft met zijn hand over zijn nek, alsof daar iets zit wat hij weg kan vegen.

Dan bereiken we het eind van de gang. We gaan de deur door en ik kan Will niet meer zien.

Ik kan alleen nog vooruitkijken.